

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT

DIOECESIS HOLMIENSIS

Herdabrev för Livets söndag 2014

Kära bröder och systrar i vårt stift!

Under advent ser vi fram emot Jesu ankomst. ”Herren är nära” (Fil 4:4), påminner oss Paulus. Vi måste bli fria från allt som binder oss vid det som är oväsentligt och fåfängligt, så att vi kan ta emot honom med hela vårt hjärta. Vi uppmanas att vända om och bli fria från syndens och själviskhetens tyranni. Jesus är alltid den som vill befria och hela, upprätta och helga. Advent är egentligen en tid för stillhet och eftertanke, men vi har ofta gjort den till den mest hektiska tiden under året. Shopping och julbord har trängt undan bön, bot och bikt. Som kristna får vi inte falla för konsumismens och frosseriets locktoner utan måste försöka återge advent dess speciella tonläge och färg. Det violetta, den liturgiska färgen under advent, hjälper oss att återupptäcka advents sanna karaktär. Idag firar vi också Livets söndag, då vi vill återupprätta vördnaden för det mänskliga livets okränkbara värde. Människan, skapad till Guds avbild, har rätt till sitt liv från det första ögonblicket av sin existens i moderlivet till det sista andetaget. Rätten till liv är den grundläggande mänskliga rättighet som ingen har rätt att beröva oss. Tyvärr har denna rättighet urholkats mer och mer och de anställda inom vården som till fullo vill respektera denna rättighet förvägras sin samvetsfrihet.

Vi får aldrig ge upp hoppet. Denna tredje adventssöndag kallas också glädjens söndag, *Gaudete*. ”Var alltid glada, be ständigt och tacka hela tiden Gud” (1 Thess 5:16-18), skriver Paulus för att ge oss ny glädje och nytt mod i alla svårigheter. Jesus har kommit för deras skull, som ingen bryr sig om, för dem som ingen vill se eller hjälpa, för dem som inte får födas och inte får del av vår välfärd. ”Mitt ibland er står en som ni inte känner” (Joh 1:26). Det finns alltid någon som blir utesluten, inte ses och respekteras, inte får komma in i värmen och gemenskapen. Jesus har identifierat sig just med dem. Jesus väntar på oss i dem, som vi inte vill ta emot och ha att göra med. Om vi inte tar emot honom i dem, kan inte heller han ta emot oss, när vi en gång står inför honom vid livets och tidens slut.

”Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig” (Matt 25:40), säger Jesus för att uppmana oss att söka honom i dem vi helst vill slippa se.

”De fattiga har ni alltid hos er” (Matt 26:11). Jesu ord är verkligen profetiska. I våra städer kan vi inte ta många steg utan att stöta på en tiggare som vädjar om vår hjälp. Fattigdomen har blivit mer synlig och påträngande. De som behöver vår hjälp är inte bara det osynliga folket – de ofödda – utan det finns också många som är högst synliga för våra ögon. Vi kan inte komma undan. Vi måste ta ställning. Vi kan inte bara hänvisa till de sociala myndigheterna, som förvisso har sina skyldigheter, utan vi måste också pröva vårt eget samvete. På grund av sitt evangeliska uppdrag är Kyrkan kallad att ta ställning för dem som inte har någon röst och att ge ett särskilt företräde för de fattiga och svaga, för de oönskade barnen och de obehövda åldringarna, ja, för alla dem som vi inte räknar med. Ibland kan det tyckas oss övermäktigt. Det finns så mycket nöd, både materiellt och andligt. Men det är just då Jungfru Marias ord i hennes lovsång *Magnificat* kan få sin fulla genklang i oss och inspirera vårt sätt att tänka och handla: ”Stora ting låter den Mäktige ske med mig, hans namn är heligt, och hans förbarmande med dem som fruktar honom varar från släkte till släkte... Hungriga mättar han med sina gåvor och rika skickar han tomhänta bort. Han tar sig an sin tjänare Israel och håller sitt löfte till våra fäder” (Luk 1:49-55). I Maria ser vi hur Guds medkänsla och kärlek till de små och svaga får sin fulla mänskliga återklang. Hon kan hjälpa oss att få ett medkännande hjärta med alla som lider och behöver vår hjälp. Hon som är vår moder kan genom sin förbön och sitt föredöme få vårt förhårdade och förstenade hjärta att tina upp.

I sitt tal inför Europaparlamentet pekade vår helige fader Franciskus också på den gemensamma skyldighet som vår världsdel har att visa helig gästfrihet mot dem som nu förföljs och fördrivs från sina hem i Mellanöstern. Vårt land har tagit emot många från denna del av världen. Många troende i vårt stift har på så sätt fått ett nytt hemland och har hjälpt till att bygga upp och stärka vår katolska gemenskap. Vi hoppas att Sverige skall fortsätta att ta emot dem som förvägras rätten till sin religion och frihet. Samtidigt måste också fler länder i Europa visa större generositet och öppenhet mot dessa våra bröder och systrar. Påven talar ibland om den ”likgiltighetens globalisering” som riskerar att smitta ner oss, både som enskilda och som politiska makthavare.

”Må han som är fridens Gud helga er helt igenom, och må er ande, själ och kropp bevaras hela och oskadda, så att de är utan fläck när vår herre Jesus Kristus

kommer. Han som kallar er är trofast, han skall åstadkomma det (1 Thess 5:23-24). Vi är alla kallade till helighet och det kräver en villkorlös överlåtelse och efterföljelse av Jesus. I alla tider och miljöer finns det kristna som är beredda att gå denna helgelsens väg. Nu i advent får vi en nyttig påminnelse om detta. ”Vad skall vi då göra?” (Luk 3:10), måste vi fråga oss själva. Jesus har i ord och gärning visat oss hur vi skall leva och vad vi skall göra. Vägen är banad, vi behöver bara gå den. Det är då vi behöver nåd och styrka, ja, alla de Andens nådegåvor som rustar oss att äntligen bli Jesu lärjungar på allvar. Vi ber för varandra i denna heliga adventstid, att vi vaknar upp ur vår självupptagenhet och självömkan, så att vi kan bli värdiga vårt namn som kristna. Vi väntar på Herres ankomst, och Gud give att vi känner igenom honom när han kommer till oss.

Stockholm den 3 december 2014

+Anders Arborelius OCD